

Åsarps IF (historik från Åsarp-Trädets hemsida)

Åsarps IF omkring 1960. Övre raden fr v Ulric Gunnarsson, Lennart Thor, Lars-Åke Thor, Gunnar Svensson, Roy Andersson, Kurt Rylander och lagledaren Yngve Lindblad. Nedre raden fr v Tore Johansson, Rolf Björnberg, Inge Evaldsson, Elof Svensson och Hans Claesson.

Seriestrar A-laget

1942-43 Falköpingsserien
1959 Div. 8 Falköpingsserien
1960 Div. 7 Ö. Skaraborgsserien
1963 Div. 7 Vartoftaserien
1971 Floby reservserie B
1975 Div. 6 Falköpingsgruppen

Flitigaste spelarna i ÅIF mellan 1968-1995

Torbjörn Nilsson 331, Ingemar Petterson 282, Anders Spångsjö 282, Torbjörn Seveborg 281, Patrik Ewertsson 279, Sören Kling 258, Sören Wilgotsson 255, Göran Kalén 253, Sten-Åke Nilsson 234, Douglas Johansson 226.

Idrottslivet

Idrottsutövande i mer organiserad form fanns inte i Åsarp före 1920. Detta år började några anläggningsarbetare från Göteborg, som byggde ut elnätet i Åsarpsbygden, spela fotboll och lockade med sig en del unga Åsarpsgrabbar.

Sven Thor berättar bl.a. att 20-talets fotbollsspel för Åsarps del handlade uteslutande om vänskapsmatcher. Skulle en match spelas i ett grannsamhälle satte sig hela laget på cyklar och trampade dit, genomförde matchen och cyklade tillbaka. Till orter på längre avstånd åkte man tåg.

Förening fanns inte men någon form av organisation existerade ändå. Man hade en gemensam kassa och en utsedd kassör, lagets medlemmar hade enhetliga dräkter, men tränare och lagledare var ännu så länge okända begrepp, även om den kraftigt byggde "Skomakarns Tage" fungerade som lagkapten.

På den plats, där Församlingshemmet idag ligger, fanns en skyttepaviljong, där fotbollslaget anordnade danskvällar för att få in pengar till sin fotbollsverksamhet.

1927 skickade Allan "Palon" Andersson och Allan Ahlqvist ut inbjudan till Åsarps yngre invånare med förslag till bildandet av en idrottsförening men man fick då inget gehör.

Tre år senare hade förslaget att bilda idrottsförening mognat. Då hade nämligen Åsarpslaget vunnit Skara-Älvsborgs pokalserie som startat detta år och en förening bildades för laget, som fick namnet IF Göta.

De tidigare protokollen finns inte bevarade. Det äldsta protokoll som man kan ta del av är från årsmötet den 20 mars 1931.

Åsarpslaget fick heta IF Göta i nio år. När föreningen 1939 sökte inträde i Riksidrottsförbundet måste namnet ändras. Detta ärorika namn var förbehållet Göta i Helsingborg, Göta i Karlstad och Göta i Stockholm. Åsarps Idrottsförening blev det nya namnet.

På 1940-talet hade ÅIF ett mycket brett utbud av idrottsliga aktiviteter med sektioner inom fotboll, bandy, skidor, friidrott och senare även bordtennis. Sedermera har föreningen i likhet med de flesta andra idrottsvärlden gått mot en ökad specialisering och verksamheten kretsar numera kring fotboll och i någon mån tennis. 1990 slogs fotbollen samman med Trädets IF, ett samarbete som inletts redan 1984 på ungdomsnivå.

Vid sidan av arenan

Bland många veteraner i föreningsarbetet märks Yngve Lindblad, ”Mr ÅIF”, med 24 år i styrelsen och 14 år som lagledare för A-laget bland mycket annat. 1940 syns Sven Thors namn för första gången i detta sammanhang. Han var ordförande i 12 år samt ledamot i kommittéer, som svarat för fotbollsplan, elljusspår, klubblokal och dansbana. Gunnar Åseskog är den ende som varit både ordförande, sekreterare och kassör, i allt 22 styrelseår. Andra med mångårig ledarverksamhet är Jonny Theodorsson, Sixten Rylander, Allan ”Palon” Anderson, Erik Lothsson, Bröderna Nils, Bengt och Mats Seveborg, Assar Wilgotson, Allan Karlén, Jan-Olof Ahlin, Karl-Åke Larsson, Ulric Gunnarsson, Gösta Rylander och Olle ”Mr Bandy” Thörnell.

Fotbollen

Det unga laget ÅIF spelade under de första åren derbymatcher mot lagen i grannsamhällena och särskilt mötena med Trädet minns äldre Åsarpsbor än idag. Intresset bland allmänheten växte och publiksiffrorna ökade.

Det berättas om att en Trädetsbo i sin lokalpatriotiska besvikelse gick rakt över markerna, över stock och sten, mot hemmet sedan han sett sitt lag förlora mot Åsarp. Trädet lyckades inte besegra Åsarp någon gång under elva år. Men till slut lyckades det och Trädet skulle sedermera i många år vara den dominerande föreningen i Åtradalen. Åsarp hade under den här tiden en målvakt med stor begåvning för sin uppgift - Gunnar Andersson i Grevagården.

Allan ”Palon” Andersson, som tillhörde pionjärerna, slutade spela fotboll först 1952. Då hade han varit aktiv i 32 år. Han var i allmänhet försvarsspelare men var användbar även i andra positioner, t o m som målvakt. ”Palon” var också en sympatisk och juste idrottsman, omtyckt av såväl lagkamrater som motspelare. I flera år var han verksam som ledare.

En annan god försvarsklippa under åren var Hans Classon i Hansagården varit. Ytterligare namn bland ”de stora” är Rune ”Pego” Andersson, som utvecklades till en målvakt, svår att övervinna. Han blev därför flera gånger utsatt för värvingar och gästspelade också några gånger i Trädet och Kinnarp. ”Pego” har också gjort sig känd som en god skribent, vars penna präntat i många år. Han refererade fotboll under lång tid och hans kommentarer var inte alltid nådiga.

I ett referat från en hemmamatch på Brunnsvallen skrev han en gång bland annat följande. ”Jag har aldrig sett 22 man utträttat så lite på så lång tid som i fotbollsmatchen på Brunnsvallen i söndags”.

Bengt Seveborg, en av 30-talets spelare, var ganska liten till växten men mycket framåt och målfarlig. Motståndarna tog honom inte alltid på allvar men ett lag som Sandhem skulle bli varse att den taktiken inte var gångbar. Han gjorde en gång tämligen ostörd sju mål mot Sandhemslaget!

Sixten Strandberg var en virtuos i bollhanteringen, ingen kunde konsten att dribbla och dämpa en boll som han.

”Ös på, Nisse” är ett känt uttryck i Åsarps Fotbollskretsar och det står för Nils Seveborg, en fruktad Åsarpscenter på 40-talet.

I slutet av 1950-talet började utvecklingen som skulle kunna kallas ÅIF:s storhetstid. Mellan 1959 och 1963 vann A-laget tre seriesegrar. Sven Thor var ordförande i föreningen vid denna tid och till klubben knöts Roy Andersson från Tidaholm som tränare och spelare. Under hans tid skördade ÅIF segrar.

ÅIF:s lag av årgång 1960 var en produkt av ett framgångsrikt ungdomsarbete och målmedvetenhet, intelligent upplagd träningsverksamhet. Pojkarna hade utmärkt sig väl även som pojklagspelare och tog hem serier. Detta fortsatte sedan i A-laget, som hade en rad utmärkta spelarförmågor.

Efter denna epok följde Ulric Gunnarssons tid som spelare. Han hör till de stora namnen i Åsarps fotbollshistoria. Han var en mycket skicklig spelare och blev attraktiv för värvingar till högre serier, bl a IFK Falköping. Men större delen av sin fotbollsaktiva tid har han tillbringat i ÅIF.

Nästa storhetsperiod för ÅIF:s fotboll kom i slutet av 1970-talet, då föreningen avancerade upp i div. 5 och placerade sig bra under några år. Under denna period tränades laget av Leif Zachrisson, Falköping.

Ulric Gunnarsson är inte den ende ÅIF-spelaren som lyckats etablera sig i större sammanhang. På 1950-talet var Arne Nilsson något av skyttekung i Gif Sundsvall i div. 2 (nuv. div. 1). Christer Claeson var framgångsrik i Tidaholms GIF på 1970-talet, Jimmy Rylander och Sten-Åke Nilsson har provat på spel i IFK Falköping. Senast i raden är Martin Gunnarsson, som spelat i både Kalmar AIK och Skövde AIK. Mest meriterad bland tränarna är Hans-Olof Gustafsson, som spelat allsvensk fotboll i IF Elfsborg.

Tagit ur boken om Åsarp